

žádané poznámky mohlo býti opřeno, kromě toho není účelem pozemkových knih, zabrániti sporům o věcech, které nemohou býti předmětem knihovních zápisů, jak si dovolací stěžovatelé přejí, a ježto do pozemkové knihy nelze učiniti zápisy zákonem nedovolené nebo dokonce, jako v souzeném případě, právně zbytečné, zamítl rekursní soud žádost firmy E. právem již z tohoto důvodu. Správný je však i druhý zamítací důvod rekursního soudu, že žádaná poznámka vyhledává přivolení těch, jimž byla dříve práva v knihách zapsána. Názor rekursního soudu je v úplné shodě s ustáleným rozhodováním dovolacího soudu, opřeným o mínění téměř všeobecně i v písemnictví uznávané (sr. rozh. čís. 3085, 4112 sb. n. s.). Vývody dovolací stížnosti nejsou s to názor rekursního soudu zvrátiti. Zákon mluví v § 297 a) obč. zák. ovšem o souhlasu osob, jimž byla dříve práva v knihách zapsána, jen v té souvislosti, že jde o nahrazení strojů, které bylo pokládati za příslušenství, za stroje nové. Ale z toho neplyne, že souhlasu toho není třeba i v jiných případech, najmě, vyžaduje-li to ochrana poctivého právního styku nebo důvěry ve stav veřejné knihy, pokud se tkne ochrany nabytých práv. Zákon vychází v § 297 a) obč. zák. z předpokladu, že o knihovní poznámku je žádáno současně se spojením anebo nahrazením strojů. Stane-li se poznámka současně se spojením, nedotýká se to vůbec zájmů osob, jimž byla dříve práva v knihách zapsána, a není proto jejich souhlasu třeba. Stane-li se poznámka současně s nahrazením strojů, dotýká se to jen těch, kdož staré (nahrazené) stroje mohli bezelstně pokládati za příslušenství nemovitosti. Proto žádá zákon jejich svolení. Stane-li se však poznámka — jako v souzeném případě zákonem neupraveném — až po spojení strojů, pokud se týče po jejich nahrazení, dotýká se poznámka také všech těch, pro něž byla zapsána práva v době od spojení neb nahrazení do povolení poznámky, v kteréžto době stroje firmy podle zásad obč. zákona — ustanovením § 297 a) nezměněných — mohly býti pokládány za příslušenství. Proto je třeba k poznámce, která jim má tuto vlastnost odníti, svolení osob právě naznačených, třebaže to zákon — jako samozřejmost plynoucí ze zásad poctivého právního styku a důvěry ve stav veřejné knihy, pokud se týče ze zásady ochrany nabytých práv, — výslovně nestanoví. Mínil-li zájemníci zajistiti v takovém případě poznámkou vlastnictví k strojům, jež nejsou příslušenstvím nemovitosti jen proti pozdějším po poznámce zapsaným knihovním věřitelům, jest na nich, by si buď zjednali svolení dřívějších věřitelů nebo poznámku upravili tak, že se již podle svého doslovu může vztahovati jen k věřitelům pozdějším, k těm, pro něž se staly zápisy až po poznámce.

Čís. 10744.

Při povolení prozatímního opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. nelze se zabývatí otázkou, jež jest předmětem sporu o výživné, zda nárok manželky na výživné zanikl tím, že se ho vzdala.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, R II 125/31.)

Návrh manželky, by jí bylo povoleno oddělené bydliště a manželé bylo uloženo, platiti jí výživné, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Napadené usnesení správně povolilo navrhovatelce prozatímní opatření odděleným bydlištěm podle § 382 čís. 8 ex. ř., ježto šetřením bylo zjištěno, že se stěžovatel opětovně opíjí a v tomto stavu manželce tělesně ubližuje a takto jí na zdraví i majetku ohrožuje. Stěžovatel přiznává, že až dosud s manželkou žil ve společné domácnosti a jí veškerou výživu in natura poskytoval. Domáhá-li se nyní manželka sporem placení výživného ze zákonného důvodu § 91 obč. zák., bude o jeho oprávnění rozhodnuto ve sporu, zejména i o tom, jaký účel a dosah mělo narovnání mezi manžely v roce 1926 při jednání o rozvodu od stolu a lože. Stěžovatel dovozuje, že se navrhovatelka vzdala sporným smírem nároku na výživné a že nemá vůbec právo, které by bylo lze podle § 378 ex. ř. zajistiti. Než o otázkách, zda má žalobkyně právní nárok na výživné, či zda tento nárok zanikl dohodou stran a vzdáním se nároku žalobkyní, bude rozhodnuto v zahájeném sporu č. j. Ck I 547/30 a nelze je řešiti při povolení prozatímního opatření, poněvadž by tím bylo předbíháno sporu o tuto věc. Dovolací stížnost mylně odkazuje k rozhodnutím čís. R I 336/30, poněvadž v této věci nebyla sporná otázka vzdání se nároku na výživné předmětem současně vedeného sporu o výživné, a ve věci Rv I 792/25 byla právě otázka vzdání se nároku na výživné řešena v řízení sporném.

Čís. 10745.

Nárok na náhradu škody proti tomu, komu příslušel dozor na škůdce, promlčuje se ve třech letech.

K tomu, by počala běžeti promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák., jest třeba takové znalosti škody, by vystačila k podání žaloby. Z celkové škody z poranění s trvalými následky nelze vytrhnouti část bolestného a následků úrazu za poslední tři léta a tuto část uplatňovati v době, kdy nárok na náhradu škody byl již promlčen.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, Rv II 394/30.)

Žalobkyně domáhala se žalobou, zadanou roku 1929, náhrady škody na žalované, ježto jí před deseti léty nedospělý tehdy syn žalované poranil. Obanížší soudy žalobu zamítly, dovolací soud z těchto důvodů: Po stránce právního posouzení odvolání v podstatě nenapadá úsudek prvního soudu, že žalobkyně již dávno věděla o škodě i co do bolestného i co do nemožnosti výdělku, a dále, že tu nebylo předpokladů, za nichž by se promlčení žaloby bylo stavělo. Pokud odvolatelka vyvrací domnělý názor prvního soudu, že prý čin nedospělce byl by nejvýše přestupkem podle § 335 tr. zák., jsou její vývody bezpředmětné, poněvadž první soud spatřoval nejvýše přestupek § 335 tr. zák.